

rement ember kérdései, ezek egy kutatáshoz szokott ember módszeres vizsgálódásai. Úgy tűnik, hogy ebben a különös valóságban, amit világnak nevezünk, s amelyre mindenféle magyarázatot próbálunk adni, s amelyben magunk sem tudjuk, hogy mik vagy kik vagyunk, az elég biztosnak látszik, hogy akárki vagy akármi fiai vagyunk is, keresésre születünk. A világból vagyunk, és mégis szembenállunk vele. Szólítjuk a bennlevőt, és szólítjuk a kinn állót, ha van ilyen.

Ennyire gyötörnek téged ezek a dolgok? – kérdi valaki. Nem tudsz felnőni, szabadulni gyerekkorod örökségétől? Tényleg nem tudok, bár azt észrevettem, hogy e gyötrelmek olyanokra is rátörhetnek, akiknek, hogy úgy mondjam, zavartalan gyerekkoruk volt. Én már azzal is beérem, hogy az idegeimbe szívódott örökséggel, kinyílt szemmel nézem a feltáruuló, eddig ismeretlen világot. Gyötrelmem helyett feladatnak tekintem megismerését,

annyira-amennyire lehetséges megértését. Az értelem és gondolkodás fáradt óráiban pedig csatlakozom a keveset töprengő kéregetőkhöz, utcai zenészekhez, mert tudom, hogy a gondolattalan percekben is születhetik felismerés, megvilágosodhat valami. *Daudet* bohócához hasonlóan bezárkózom egy képzeletbeli templomba, és hányom a bukfenceket, mert ahhoz értek, s várom, hogy elmosolyodik-e a Szűzanya szobra. Én igyekszem megtenni a magamét.

Este lett. Elhangzott a harangszó, a templomot bezárják. Kiürülnek a lépcsők, kiscserélődik az aluljárók népe. Megérkeznek a hajléktalanok, a koldusok pénzüket számolják, később elindulnak meginni esti adagjukat egy mellékutcában. Én is megnézem a táskámat, van-e benne valami. Egész életemben mindig ügyeltem arra, hogy ne tekintsem saját dolgaimat más adományának. Nagyon vigyázni kell, hogy ne tévesszük meg magunkat önmagunk-

kal. A pénz meg a cigaretta jól megkülönböztethető, gondolataink, érzéseink, meglátásaink félrevezethetnek minket. Hihetjük, hogy nem mi vagyunk eredeti gazdái napi szerzeményünknek. Nehéz a szellemek megkülönböztetése. Jobb kevesebbet hinni, mint vágyakozva többet. Nem csapom be magamat. Úgy látom, ma sem jutottam többre. Miben reménykedhetek? A bohóc fáradtan leül, a Szűzanya szobra nem mosolyog, a dicső szentek továbbra is az eget nézik. Nincs fényes felhő, sem zenészó. Mégis, mintha halkan szólna valami. Mi is ez? Hát persze, a saját énekem. Az a szerény művészet, amit én tudok, amit megtanultam egy életen át, amihez hűséges vagyok, amit kaptam vagy örököltem, nem tudom, de amit csendben ismételve, mert szép, és megvigasztalja a lelkemet. Ennyim van, ezzel beérem, többet itt már nem várok.

Merza József
(2005. március)

Afrikai gyermek balladája

Amikor leszállt vigasztalón az est,
és elhallgattak a sakálók,
s a gyermek végre nyugtot lelt,
hogy jámborul feküdjön ágyában –
a gyermek ekkor esti imát mondott,
ahogyan minden jó és derék ember.

A gyermek elmondta esti imáját,
de az éhségtől nem tudott elaludni.

Furcsa gondolatok támadtak benne,
és megkérdezte: Mondd csak, anya,
igaz az, hogy valahol élnek olyan emberek,
akiknek Atyánk megadta a mindennapi kenyeret,
pont úgy, ahogyan imádkozzuk?

Igen, mondja az anya, ott nincs nélkülözés.
Nekik van kenyérük tonnaszám,
kalácsuk és tortájuk, s százféle kenyérük.
Teljes kiőrlésű kenyér és hagymás kenyér,
grahamkenyér és szójás kenyér,
és amit csak el tudsz képzelni.
Igen, ott naponta van mit enni.
És ha éheznek, csak azért teszik,
mert aggódnak az alakjukért.

Felnevet ekkor, és így szól a gyermek:
Ezt nem hiszem el!

Amikor leszállt vigasztalón az est,
és elhallgattak a fegyverek,
s a gyermek végre békét lelt,
hogy csendben feküdjön ágyában –
a gyermek ekkor esti imát mondott,
ahogyan minden jó és derék ember.

A gyermek elmondta esti imáját,

de a félelemtől nem tudott elaludni.

Ekkor különös gondolat jutott eszébe,
s megkérdezte: Miért nem megy oda valaki,
és mondja el nekik gondjainkat?
Egészen biztos, hogy tudnának nekünk
kölcson adni egy darab kenyeret.

Szomorúan felel neki az apja:
Nem, szegény gyermekem, nem tehetik.

Kell nekik a pénzük fegyverekre.
Kell a pénzük, hogy gyilkolhassanak,
s ezt nevezik ők becsületnek.

Annyi fegyvert gyártottak már eddig is,
hogy ötször elpusztíthatnák a Földet.
De még több fegyverre van szükségük,
hogy hatszorosan tehessék meg.
Felnevet ekkor, és így szól a gyermek:
Ezt nem hiszem el!

Amikor leszállt vigasztalón az est,
és elhallgattak a jó szülők,
a gyermek elmondta esti imáját,
hogy álomba ringassa magát.

Ekkor még egy utolsó gondolata támadt.
Azt kérdezte: Mért nem megy oda senki,
hogy megtanítsa őket imádkozni?
Ők nyilván nem hallottak még Jézusról,
és arról, milyen jó a mi mennyei Atyánk!
Ezeket az embereket meg kéne téríteni.

Mire a szülők így feleltek: Ostoba gyermek,
miféle gondolatok ezek már megint?!

Az igazság épp az ellenkezője ennek:
ŐK tanítottak meg MINKET imádkozni!

Erika Molny